د ګلپاڼو اتڼ

لومړۍ شعري ټولګه

سید جیلانی جلان

Ketabton.com

www.samsoor.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې او خوږې مورجانې ته ! چې مرګ یې ډېر زيات وژړولم
او اوس هم د زړه په دنیاګۍ کې ژوندۍ ده او د ژوند تر وروستۍ سلګۍ پورې به په مینه ورته وايم قربان ادې !
خوارږه پلار جان ته ! چې خپل ژوند کې يې زما په خاطر ډيرې هلې وکړې او زما له پاره يې د ژوند ډېرې سړې تودې په
خلاصه سينه وزغملې. همدارنګه خپل ځوانيمرګ ورور سيد غني غني ته ! چې خپله تانده ځواني يې د ګران هيوادپه
خدمت کې د مرګ استازو ته وسپارله. درې واړو ته لوی خدای څخه د فردوس جنت هيله کوم.

اروا وې يې ښادې

مينه ناک دردونه

ژوند چې بې درده وي پيکه وي. کله چې يو څوک په ژوند کې درد احساس کړي نو هغه د ژوند په خوند او مانا پوه شي.
زه هم يو داسې څوک يم چې له درده خوندورې شيبې د شاهانو په سترو پاچاهيو هم نه ورکوم. همدا مينه ناک درودونه
وو چې ماته يې د شعر تار په ګوتو راکړ.
همدا سبب دی چې زما پخپلو شعرونو کې هغه درد ناک شعرونه ډېر خوښېږي، چې د ليکلو پر وخت مې ډېر وژړوي
هغوی خپل سکني وروړنه ګڼم... او زه خو ځان ته چندان شاعر هم نه وايم .
هسې د دردونو ژباړه وکړم د لفظونو په جامو کې يې سره ونغاړم او ټولنې ته يې وړاندې کړم. خدای خبر چې د
لوستونکو يا اوريدونکو به خوښېږي او کنه؟ دا يو څو ساده باده شعرونو ته چې اوس مې د کتاب جامې ورواغوستې.
دا د ملګرو په ډېر ټينګار اړ شوم نو ګرانو لوستونکو دا زما لومړنۍ شعري ټولګه ده، انسان نيمګړی دی، ښايي ما په
دې شعرونو کې ډېرې تېروتنې کړې وي ،خو دا چې په راتلونکې کې بيا داسې تيروتنې ونه کړم، نو ماته د يو ورور په
توګه په خپلو شعرونو کې خامۍ او نيمګړتياوې، ښه او بد اړخونه را په ګوته کړئ او خپل خواږه نظرونه پرې څرګند
کړئ ، نور نو قضاوت تاسې ته پرېږدو ، دا تاسو او دا مو د ګلپاڼو اتڼ.

په پښتنه مينه
ورور مو ، جلان
۱ غبرګولی ۱۳۸۲
غزني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درد موسیقي

خیر که غریبان یو یا کوو په سادګۍ کې ژوند
ګله ! جنت بو یه د ضمیر په ازادۍ کې ژوند

وار دی د طبعیت د خندیدو جانانه زور کوه
ښه په شرنګ غرېږي د سپرلیو په شپېلۍ کې ژوند

ځي ورپسې واړه ژوندي سري د امید پر پښو
سپور د کاینا ت د ښکلاګانو په بګۍ کې ژوند

ته زما د روح د غوټۍ شونډو کې خوره موسکا
ته لکه هنر زما د درد په موسیقۍ کې ژوند

دا مو د حیا سمبول دی دا مو د سینګار ګاڼه
تا ته لو پټه کې ژوند او ما ته په شړۍ کې ژوند

نن به دې جلانه غرنی خوی رومنتیک کړمه
کېنه چې د ژبې غوندې درکړم په خولګۍ کې ژوند

۱۳۸۵ وری ۲
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو وجود

ګرد يم که غبار يم د پښو پل ته درنږدې يمه
تا پسې د خپل زړه غوندې وتې له پردې يمه

ستا خوږو خبرو ته جانانه دومره تږی يم
ته وا تلوسه د مينانو د کيسې يمه

څه ساده باده يم دومره ستربدلون کې يوه نه شوم
اوس هم شاګردی کې د پيمخې زمانې يمه

زه او ته د مينې په يوه وجود کې ژوند کوو
ته يې د ډيوې رڼا او زه بيخ د ډيوې يمه

هسې د خپل روح خوارو اوږو باندې وربار يمه
وجلانه ! سيوری د ژوندون د جنازې يمه

۱۳۸۵ مرغومی ۲۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زماني بادونه

د زمزمو په اوبو مينځم مينه ناکې کيسې
لکه ياسين داسې خوږې دي د عشق پاکې کيسې

غرونه مو منځ کې دي خو غرونه به خدای ونړوي
زه کوم تاته ، ته کوه ماته ، دعا کې کيسې

په لوپټې کې دې جانانه ځنې ښې پټوه
د زماني بادونه هم کوي ببباکې کيسې

د ستا پر شونډو سره ګلونه کيسې سرې سکروټې
زمونږ پر شونډو وينې وينې او تنهاکې کيسې

ستا جلان هم کله سندرو کې څه داسې وايي
لکه زلمی ناوې ته وکړي شررناکې کيسې

۱۳۸۳ کب ۱۹
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا ايني

ته مې ژوندۍ کړې که ما خپل وجدان ته مړینه ورکړه
ستا په خاطر مې د خپل سر قاتل ته وینه ورکړه

منې ! اوبو هم ترې تصویر ستا د ځوانۍ وغوښته
ما چې چینې ته ستا په نوم هینداره سپینه ورکړه

نن خو سکنې ماښام ته د ېر خبر پېښوې ملګرو
جانان د سرو شونډو وعده له ما سپښینه ورکړه

د کایناتو د ښکلا ايني ژباړمه اوس
چې تخیل ته مې رڼا ستا له جبینه ورکړه

جلانه ! دومره اسان نه دي پسرلي د ځنو
مونږه يې سیوریو ته هم غېږې غېږې مینه ورکړه

۱۳۸۳ سلواغه ۲۳
دځاځي بابا ادبي غونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکریزي

کېنه چې شیبې دې اختریزې کړم
پانې د ګلاب درته نکریزې کړم

تا ومې کړه له غاړې نه رنې لېچې
پرېږده چې هینداري مانبامیزې کړم

دا ځل که په سره شړۍ کې راغلمه
نجونې د ښاریو به غریبیزې کړم

خدای که مې همدا سپې شرنګ کې وساتي
د برې زمانې به سندریزې کړم

ګرځمه جلان د ترنم پر غرو
مړې سترګې د یار چې خلوریزې کړم

۱۳۸۵

اریوب ځاځې خېر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ډیوه

د خپل ارمان غوندې یم وړاندې ځمه شاته راشم
د جګ غره کاڼی شوم چې وخوزم بیدیا ته راشم

زه چې څېړل د ژوند د هرې فلسفې شروع کړم
په نتیجه کې یې ضرور د ستا ښکلا ته راشم

د څښو رنګ چې مې شي ساز د طبعیت درو کې
د ذات اوبه شم د شپې تور رګ کې سما ته راشم

لمر چې سر پورته کړي د بلې ډېوې رنګ واړوي
داسې چې زه د زړه نه ولو بړمه تاته راشم

!یون مې د غشو پر سرو تکیه په خدای جلانه
مور مې هم مړه ده دعا چانه واخلم چا ته راشم؟

۱۳۸۴ تله ۱۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښایست ګلدره

سره د مخ کاسه دې له غروره کړه
ګرانه ! نن دې بیا د چا مور بوره کړه ؟

ولې ؟دې وژلو دا وژلی کس
تا خو سره په مړه ښامار کې توره کړه

بیا د کوم ښایست ګلداره وینبه شوه؟
چا مې نن دا ښې ستر ګه رنځوره کړه ؟

ښکلې مې کړه اخ توبه مې ښکلې کړه
نن مې د خمار د پیښو مزدوره کړه

سپینه اینه یې تپې تپې کړه
وخت چې د جلان مینه تورو ره کړه

۱۳۸۲لړم۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیمه داره

هلته ساینسدان د لوړ تخنیک په تار ډېره تړي
دلته ګل ژبې سمندر په یوه خبره تړي

خود به د شپې پر پاسني مخ ټوله شپه رڼا وي
دنګه د لمر غوندې رڼه ټوټه له سره تړي

غرونه که هر څو لوړ شی مخه د لمر نشي نیوای
وخت څه نادان دی زولنوکې مې سندره تړي

.په بنګالیو کوډو نشي دوزخ مخیه !واوره
پېغله زمونږ کلیمه داره له ټټره تړي

د ایینې د سپین ورغوي د پړک پیڅې پسې
جلان ورک یارته د مین زړه مر غلره تړي

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۲
کابل رشاد ادبي کره کتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني مې ګام په ګام

عجب کيفيت لري دا زړونه ځکه زر پټوي
خوږو ليمو کې چې ګل د ښت ګل د ښت نظر پټوي

خبر دی که کېنا ستم د ستا د لو پټې سيوري ته
واورې هم کله کله غېږو کې سپين غر پټوي

خوله يې په ښو کې ده په يو چړپ زر هينداري ژويي
اوس د جوهرو پسرلي يو جادوګر پټوي

وژني مې ګام په ګام خو بيا هم مينه ناک دی جانان
د سندرغاړي سل عيبونه يو هنر پټوي

کاږه شکست کې جلان تمه د ژوندون نلري
بيړۍ چې ماته شي ضرور يې سمندر پټوي

۱۳۸۳ مرغومی ۱۵
کابل پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو ژبه

جانان چې کاږی شي د غوښې له قالبه ووځي
زمونږ له سترګو نه د سپینو اوښکو ژبه ووځي

ګرانه ! بیلتون دې زمانې لره پیکه کړم داسې
لکه د ځوان شاعر غزل چې بې مطلبه ووځي

چې پسې وژاړم ښه وژاړم د مه مې وشي
لکه ناروغ نه چې په یخو اوبو تبه ووځي

یاغي جذ بې دې له خیالي ځوانۍ نه وښویدې
لکه تیرې تیرې لیشې له پاخه کبه ووځي

جلانه ! بیا به دې پښتون ایمان کې څه پاتې شي؟
د مینې وړانګه که د مینې له مذهبه ووځي

۱۳۸۳ زمری ۲۰
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګ ستوري

ستا د سترګو سیوري مې لیدلي دي
دوه غنم رنګ ستوري مې لیدلي دي

څه چې پر ګلابو دې نن ولمانځم
ای ! د بڼ پر لوري مې لیدلي دي

ګرانه ! د رڼا د میناري پر سر
ستا د نامې توري مې لیدلي دي

یو شاعر غلام بل تخیل غلام
دوه تنه کمزوري مې لیدلي دي

وړې جلانه ! زړه یو ښتنه نه کوي
دې چم کې سر زوري مې لیدلې دي

۱۳۸۲ سلواغه ۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلپاڼو اتڼ

د ښکاري نظر د تورو غشو ښکاریو
د دردو په خبر په سرو پرهارو باریو

څو سیکې ستا د مسکا لرو په زړو کې
شکر سختې غریبۍ کې هم مالداریو

موږ ساده یو خو په خپله سادګۍ کې
د شړیو د تارو په خېر ګلداریو

مه مو وژنه د ښایست مور به کړې بوره
مونږ بچوني د سپرلیو د سرداریو

په تناکو پښو په کاڼو په ازغیو
رسیدلي د سپینچکو تر بازاریو

د دیدن وړانګین لاسونه را اوږده کړه
د ارمان په ګرنګونو کې ایساریو

د ګلپاڼو په اتڼ پسې جلانه !
لیوني یو خپلو زړو نه راګوزاریو
۱۳۸۳ وری ۸
رشاد ادبي کره کتنه تایمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ مټ

ستا لیونۍ سترګې له سپینو کاڼو تور اخلي
د فلسفو خبرې ځکه دلته زور اخلي

د دیدنونو مسلمانې شیبې څومره ښې دي
زه له ګلاب، ګلاب ، ګلاب څېنې ټکور اخلي

پرون یې تاپسې دنیا چڼ کړه خبرېې کنه؟
.سپینچکه ! لمر درنه یو څو جلوې په پور اخلي

زه بې سواده یم په ټکي باندې نه پوهېږم
جانان د خولې ازمېینښت هم لکه کانکور اخلي

کټ مټ جانانه ! والله ستا قهر ته ورته ښکاري
د ستا جلان ځکه په غبرګو لپو اور اخلي

۱۳۸۲ لیندۍ ۱۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يادونو سوداګر

نظر د مينې مې د حسن سيپارې تخنوي
لکه سحر نسيم د ګل شونډې پستې تخنوي

زړه را نه غواړي د پستو څنو ورېمې ملګرو
بيا مې د اوښکو په رڼو ګوتو ليمې تخنوي

ستا د يادونو سوداګر زما د تن کلي کې
اوس ښه بلد شو د زړه پټې دروازې تخنوي

که مې په ژبه وکړلې دا څه شرم نه دی
زېړوکی لمر هر مازديګر کې ګلدرې تخنوي

کله مسکی شي کله غونډې جلوه ګرې پېڅې
دا شوخکی نظر د چا دی؟ اييني تخنوي

دا چې مې سترګو کې راشين شو د سکروټو ګل فرش
د خوب لمن راته جلانه شوګيرې تخنوي

۱۳۸۰ ليندۍ ۵
اريوب ځائي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل يې کړه للو دي

ستا د مخ جلوې که پېغلتوب ته رسېدلي دي
زما هم اميدونه زلمېتوب ته رسېدلي دي

چم ته د جانان چې ښايستونو غېږې وركړلې
پوه شوم چې سپرلي هم مينتوب ته رسېدلي دي

پام كوه د شوخ نظر خاونده غضب مه شينده
دلته ګريوانونه ليونتوب ته رسېدلي دي

ښکل يې كړه للو دي د چا ياده تخنوه يې مه
اوس، اوس پرهارونه ايله خوب ته رسېدلي دي

هغه دي جلانه د ادب د ايينو پيڅې
څومره په هنر، هنر اريوب ته رسېدلي دي

۱۳۸۰لړم۲۰
اريوب ځاځي خيرمېنه

يادونه. دغزل مې د شپې په خوب كې وويلو. كله چې ويښ شوم ټکې مې ياد وو او ومې ليکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیږي له سخا ډکي

د ښتي دغاټولو بې رواني دمخ رنګ پسې
غرونه په ګونډو ګونډو ښويږي په يو دنګ پسې

دې ته تعجب ستر ګې مې شوې ليږي له سخا ډکې
اوښکې ورورې در ګرده کور ته په ملنګ پسې

سرمو په تلي وي مونږ د ځان قتل غوښتونکي يو
تل ګرځوو زړونه د قاتلو ستر ګو جنګ پسې

څه ماشوم عادت لري له ځانه څه خبره شه
دا دې شيخ توبې ترې، دستا د بنګړو شرنګ پسې

زر شه ساقي جانه ! د مودو تندې اخيستي يو
ترک زړونه موچوي خدايګو ، نور د جام په کړنګ پسې

لړ تم شه جلانه يو غزل په حسن وليکه
اوس راځي ملکه د ښايست د رباب ترنګ پسې

۱۳۸۱ وری ۴

اريوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابولالي

رب چې خورې کړې په فطرت د ښایستونو څنې
مونږه به هم لولو همیش په نظرونو څنې

سپرلی په شونډو له مستۍ نه بابولالي وایي
پاسته نسیم ته اوړي را اوړي د ګلونو څنې

زاهده ته پوه شه او خدای پوه شه چې خوند نکوي؟
دا چې کړې وړې پرتې دي په خالونو څنې

پکې تصویر مې د ښکلوکې جانان لولپه شو
د خیال هینداروکې مې شنې شوې د اورونو څنې

لمر د شغلو په ګوتو بیا د کنډو زړه تخنوي
پر زړو مو و غزیدې بیا د امیدونو څنې

په هغه وخت راځي غوړو ته د مچکو خرپ خرپ
دا لوړ چنار چې لمبوي په ګودرونو څنې

اوس مې جلانه د شهید ارمان مزار په پیڅو
ډیوې د وینو بلوي د پرهارونو څنې

۱۳۸۰ چنګاښ ۷
اریوب ځاځي خېبر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې کچې تکور

د ایینو په دښتو اور وربږي اور وربږي
لا پرې هغه مړ شوی نه وي چې بیا نور وربږي

د لمر سپینو کو وړانګو تولې کړئ لمنې ترېنه
هسې نه تورې شي په دې کوڅو کې تور وربږي

ملګرو لوېې حوصلې کړئ د غرور کلی دی
دلته د هر یوه لفظ لفظ ځنې زور وربږي

لږ پکې ونغاړه کرم چې نور مې نه ځوروي
ستا د نظر تندر خو زما د زړه په کور وربږي

خدایه ! دا کوم ښکلي ګلونه د خندا شیندلي ؟
نن مې دردونو باندې بې کچې تکور وربږي

توتې توتې شي د جلان په ویر لړلې تندې
هلته خاموشه خاموشي ده دلته شور وربږي

۱۳۸۲ چنګاښ ۲۸
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شيدو جام

د ګلو بدرګه چې ګام په ګام ورسره ځي
په مست او سندريز تګ مې ګلفام ورسره ځي

د مخ له ايينو نه يې ګېډۍ جلوې زنګېږي؟
که پيخه کې د سپينو شيدو جام ورسره ځي

دا دوې کوترې دي د نامعلوم جادوګر لونه
د سرو پاپيو تلو کې روغ بام ورسره ځي

!دستا د کلي خوا ته چې هر څوک درځي جانانه
زمونږ له خولونه خامخا سلام ورسره ځي

!اشنا چې د نازونو جامې واغوندي جلانه
دنګ غرونه د ښايست په احترام ورسره ځي

۱۳۸۱لړم ۱۲
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې راپيښ کړه

تا پسې نظر کړځوم تا پسې زړه کرځوم
ستا په ځوانۍ پسې هروخت دوه تنه غله کرځوم

راټولومه د جانان د راتلو ننبه ترې نه
د فا ل نيلی د هرسړي پر اووم پله کرځوم.

بې کاره نه يمه دا هم لوی مصروفيت ګڼمه
ستا په وړو وړو خبرو پسې خوله کر ځوم

هسې للو شم د سحر د بانګ نه لږ څه وړاندې
د سحر لمونځ کرانه ! هميش په لمر خاته کرځوم

مينه به زر په تا ناتوان جلان تاوان کړي اشنا
خدای دې راپيښ کړه تاته لاس کې تيار مړه کرځوم

۲۰لړم۱۳۸۲
افغان ادبي بهير کابل تيمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیری

په ایینو د نرگس ستا د انځور رنګ را درومي
خود به د وخت د ښایستونو تر منځ جنګ را درومي

بلا دې واخلم زیری واخله د فطرت ښاپیرۍ
ستا د سندرو په ځوندې بوی د لونګ را درومي

زاهد دې وپیيي تسبې د حورو شنو خالونه
مونږ ته دا بس دي چې په لوړ غږ د جام کړنګ را درومي

هر مازدیګر زما د زړه د وینو تږی جانان
د خپل قلنګ په غوښتو بې کچې بد رنګ را درومي

په سرو ګوتکیو د جلان د زړه ټوټې ټولې کړه
د روح لاسو ته یې د مرګ د زنځیر شرنګ را درومي

۱۳۸۰ د وری ۱۸
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روح کنډول

په تورو ښو مست سپرلی څومره عجب غرېږي
لکه د مینې پر کېسه د شاعر لب غرېږي

خود به له چین نه ښا پېرۍ را لېږي ګل د خندا
د سندریز تار په زړه وړونکي تر نګ مطلب غرېږي

د مازدیګر په زېړ جبین به ګل، ګل وکړل شي
دا ځوان ګودر به اوس د نجونو په مذهب غرېږي

راځئ په مینه، مینه واورو نوراني خبرې
زما د جانان په طلایي تندي کې رب غرېږي

خدایه ! سرۀ ژبه د لمبو یې پرې کوه په توره
زمونږ فردوس ته جهنم ډېر په غضب غرېږي

ګستاخ بانه د جلان روح کنډول کې مست شور کوي
لکه د پېغلو په لاسو د بنګړو ژرب غرېږي

۱۳۷۹ سلواغه د اختر ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې همزولې پيغلې

واه واه د خندا په توره وار کوي زړه وربېي
دا خو عجيبه د هنر کار کوي زړه وربېي

يا د اداګانو جادو ګرې جامې واغوندي
بيا خو خامخا سينې ته لار کوي زړه وربېي

ګرانه ستا اوبلن نظر چې ستا پر اننګو ساز شي
لکه تود ګبين له خوږو تار کوي زړه وربېي

دوې همزولې پيغلې په يوه رنګ د يوې کوڅې
بس د شيبو سيورې ته سينګار کوي زړه وربېي

ستا ساده جانان ساده اجل جلانه پام دې وي
کله کله يونيم خوی هوښيار کوي زړه وربېي

۱۳۸۳ وری ۱۴
افغان ادبي بهير تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمازګره سوله

غواړم تخیل ته مې د شوخو نازو رنګ راوړم
اور شه چې غزل ته مې نوښت راوړم اهنګ راوړم

څه ساده انسان یم کشمالیو پسې لاړ شمه
پوه نه شم چې بیرته راځم غیږې غیږې بنګ راوړم

بیا یوې تور پړونې نغمه ګرچم را خاموش کړلو
ځم د لمر مطرب نه د جلوو د رباب ترنګ راوړم

ستا د هنرمند نظر وړوکی شان شاګرد خویم
ځکه د مین احساس ورغوې باندې چنګ راوړم

ای ! وچې موسکا کې مې د ویر لکیرې ولوله
اوس هم انځورونه د دردونو د کړنګ راوړم

اوس چې غماز ګرې سولې زړونه را ترلې دي
خدایه د ځلورو ګلو منځ ته ځنګه جنګ راوړم ؟

غشی د اوبو چې مې د زړه پر غرمه وګرځي
ماتې ماتې اوښکې د نظر د جام په ځنګ راوړم

سوال کوه جلانه چې د مینې پسرلی شمه
تا ته به دعا هم د سندرو له ملنګ راوړم

۱۳۸۳ وری ۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی؟

د ګل مخ باندې او ده ښکلو کې څوک دی؟
د ښایست په لباس پټ پستو کې څوک دی؟

شغلې هم په سپینو شونډو ترینه می ځښې
دا د مستو میو مست ډنډو کې څوک دی؟

دا د غوښ زړګي پرهار باندې چې پښې ږدي
د غرور په لار روان مستو کې څوک دی؟

روح مې پروت د عزرائیل جانان په درکې
خلک وایي دا ماشوم ورو کې څوک دی؟

د مخ پړک یې د ښتړو ځښې ښکل کړې
د کنډو پر سر ولاړ سپینو کې څوک دی؟

واه نظر له مې خورا شیرین شیرین شو
ای جلانه ! د ګبین کنډو کې څوک دی؟

۱۳۷۹ مرغومی ۲۲
اریوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شومې شپې

مونږه تېرې کړې کړې دي لومې لومې شپې دي
د درد لمبې زېږوي ښې را ته مالومې شپې دي

که تورې تورې پېښې يې هر څومره په شونډو ښکل کړو
رنګ د جانان د څښو نه راوړي څه شومې شپې دي

وايي دوه ستوري سره غېږ په غېږ شي سوال قبلېږي
ای تور پړونې بوډۍ ! وايه هغه کومې شپې دي؟

هغوی خو تل زمونږه قتل ته لمنه وهي
هغوی چې تاسو ته پر ښېښو رغړي مظلومې شپې دي

زمانو ډېرې د رڼا پيېڅې په خولو کې ورکړې
خو ښېغلې نه شوې لا همغسې ماشومې شپې دي

تور ومه سپين يې کړم جلانه چې يې ولمانځلم
د يو چا تورې تورې سترګې هم معصومې شپې دي

۱۳۸۳کب ۲۹
افغان ادبي بهير تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله وايه

په خوله تپه او مهين لاس چې په چمبه لګوې
دا خو ګلاب زما د ژوند په ګريوانه لګوې

!پی مخي مخ کې د غصې کرښې ساده جانانه
څه تور خاپونه د جنت په ديواله لګوې

منم چې ما به د جانان په نامه نه بولې ته
بيا د نظر منګولې ولې مې په زړه لګوې ؟

د ترنم دا ژوبله ژبه مې راوړې څکه
وايي چې ته پرې د موسکا خواږه ډېر ښه لګوې

ته که هر څومره جامې واغوندې د ورکو شيبو
لکه هنر مې د احساس په شونډو خوله لګوې

وخت ډېر سپېره دی درنه ناز د مينې ونه لوټي
بسم الله وايه چې ښو سره بانه لګوې

هله به ښکل کړې د جلان تندی د خيال په شونډو
چې مړه ډېوه د اسوېليو پر لمبه لګوې

۱۳۸۲کب۳۰
رشاد ادبي کره کتنه تيمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

درونډ سيوری

وويشت د مرګ کانړو له کاله مو لوی ور ولوېدو
درونډ سيوری د پلار مې هم خالقه له سر ولوېدو

اوس د ژوند اغزنه کږلېچنه لار لا ګرانه شوه
يوړم د تيارو ګرداب له لاسه مې لمر ولوېدو

اوښکو مې د زغم د ديوال هډوه ورسته کړله
ړوند شومه له سترګو مې روڼ اندی نظر ولوېدو

امر دی د خدای چې مور او پلار يې رانه واخيستل
زور را کوي دا په سترې غږ مې خنجر ولوېدو

داسې جلان پرمخې نسکور د درد څپېړو کړو
ته وا بارانې طوفان کې خرپ شو نښتر ولوېدو

۱۳۸۵ کب ۱۰
اريوب ځائې خبر مېنه
د ګران پلار د مړينې پر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډۍ ګېډۍ لمبې

يو څو زانې د زانو له قطاره ووتې
ګېډۍ ګېډۍ لمبې مې له پرهاره ووتې

!د بل کهکشان غېږ کې چې جلوه جلوه شوې ستوريه
ګېلې مې له ستومان ارمان مداره ووتې

په غشو ګوتې پرې شوې د ښايست د مطربانو
نغمې د تورو څڼو له هر تاره ووتې

سيالۍ کې د رندانو مې جنون ونه ګټلو
ژوندۍ ژوندۍ توبې مې له خماره ووتې

پيمخې زمانې چې غنم رنګې شيبې راوړې
ما ويل که د بنګ څڼې له کوکناره ووتې

که ژرنده دې د پلاروي هم په وار د هر چا واروي
جلانه ليونيه ! ته له واره ووتې

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اريوب ځائی خبر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له نازه ډک فلم

اوس مې د زړه دهوسۍ مرګ ته په خیال شک تېرېږي
ستا د نظر بوخ غوړۍ پړانګ چې داسې څک تېرېږي

له نازه ډک فلم دې وینم د لیمو په پردو
ستا هر بانه د اداکار پر مټ ټوپک تېرېږي

خدایزده د کومې رڼا لپو کې ښېرې د تیارو ؟
لمر مو د کلي په سر تور واوړي چابک تېرېږي

د مستانه زړه لېونۍ خندا په کټ کټ وکړي
سرو پرهارونو کې د سپینو تورو پړک تېرېږي

دیدن مې بار کړو د امید د زلمي ولوباندې
خالقه ! خیر د رقیبانو په پاټک تېرېږي

که ګستاخي نه وي یارانو د جلان پر شونډو
قافیه یې شوخه خو ردیف پرې ډېر نازک تېرېږي

۱۳۸۱ تله ۲
اریوب ځاځي خېر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستکی تور

مونږ زړونه مینه ناک لرو مونږ ګورو تصویرونه
مونږ ګورو په ګلپاڼو کې د ستورو تصویرونه

مودې وشوې لیمو نه مو پوستکی تور ښوېدلی
ماښامه ! راوړه لږ د څڼو تورو تصویرونه

را ځه جانانه ! ورک ورک شو نظر کې دیو بل
په نورو کې چې رنګ رنګ شي د نورو تصویرونه

د حال په ژبه وپوښته ماضي ده پرې خبره
دې چم کې ولي شوي د سرزورو تصویرونه

د خیال پرایینو د شوخ زمان له تسه اوس هم
جلانه ! ګرځوو د اور د سیورو تصویرونه

۱۳۸۲ کب ۲۱
رشاد کره کتنه تایمني کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه شپه

سترګې په تکه سره غوسه مینځي لمبه راکوي
په ډېرینو جامو پټه ده خوله نه راکوي

د کال په شپو کې یوه شپه تر پخې شپې وروم
دا مهربانه شپه پوره د کال خواږه راکوي

جانان وعدې کوي راتلو ته یې تاله پرته ده
غشي د ځان سره ساتي تشه لینده راکوي

د ژوند په پل کې به یې وکرم ځواني په نذر
خو که جانان د ناز په لپو کې اوبه راکوي

وربانديې ګران یم او په زړه کې یې ځای هم لرمه
خو بیا پرې دومره باور نلرم چې زړه راکوي

یو سور کافر به هم جلانه داسې کارونکړي
لکه دا غرونه غرونه درد چې پښتانه راکوي

۱۳۸۴ وری ۱۱
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپېڅلتوب خاطر

د درد په سرو وزرو ګرځمه تکورنلرم
لکه يتيمه مرغۍ مورنلرم مورنلرم

منم چې دښت يمه د غره په شاني لوړ نه يمه
خو خپل ضمير ته مې د وخت د خولې پېغور نلرم

ستا د حيا د سپېڅلتوب خاطر، خاطر کې لرم
دا چې په سپينو تورو ټوک ټوک يمه شور نلرم

ترکيب مې خپل او خيال مې خپل، غرېږو ټول په پښتو
د چا پور نه منم او زه هم په چا پور نلرم

يم بې سندرو له مودو د تخيل نغري کې
جانانه ستا د ګل غوټيو سترګو اور نلرم

ها پخوانی نه يم چې غر به مې په غېږه کې وړو
جلانه اوس خو د يوې څپېړې زورنلرم

۱۳۸۴ليندی ۲۹
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا ,, سایل ,, څوک دی؟ په زړه کې راته ناست دی
پښتونخوا غوندې په خوله کې راته ناست دی

د نغمو پلار مستانه ,, کاروان ,, یې بولې
د سندرو شنه څنګله کې راته ناست دی

,, پسرلی ,, د تفکر فلسفې وایې
د هیندارو رانړه غره کې راته ناست دی

دا دنیا مو د پښتو بې زوره مه شه
,, درویش ,, وینې د ننګ شمله کې راته ناست دی

اخ ,, اکبر ,, مې دزرینې مینې برج دی
د نوښت په لمر خاته کې کې راته ناست دی

انځور ګر د زمانو ,, لیوال ,, مې خوښ دی
د شریعت په ښې متړه کې راته ناست دی

دښایست د سمندر غاړې جلان شوم
یو رنګ بنګ د ناز څپه کې راته ناست دی

۱۳۸۴ زمرې **۲۵**
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتنو حجرې

راړنګه شه پخې شپې د دیدار له پاره وي
ساړه ساړه وختونه خو د وار له پاره وي

د زړونو راکړه ورکړه ده په مینه کې اړینه
په ژوند کې خو سړی پیدا د کار لپاره وي

د غم کاڼي راوله چې مې ژوند پرې ښایسته وي
جانانه نغری خو د انګار له پاره وي

په تاسې کې خو ستر خلک وي ستري سرمایې
په مونږ کې خو د سر سړي د دار له پاره وي

د چپ ناستې دې ځار شم څه خو وایه جانانه
حجرې د پښتنو خو د بنډار له پاره وي

په شوق یې د راتللو اوږده لار څاره جلانه
مینې سترګې تل د انتظار له پاره وي

۱۳۸۵ سلواغه ۳
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه زړکه

ملګرو ځکه موځوانۍ د مستۍ اور نه کوي
لارې ګونګې دي قدمونه پکې شور نه کوي

د زمانو له ګرداپو مې رایستلی شي خو
جانان له دوو ګوتو نیولی یمه زور نه کوي

زه وم چې زړه مې د غرور بیرغ ته نذر کړلو
ګڼې وښیار خلک په جګو غرو کې کور نه کوي

زړګیه ! ژویه د احساس پر شونډو سرې سکروټې
دې چم ګاونډ کې څوک د سپیني خولګۍ پور نه کوي

زما رباب د ستا خاورین منګی د ګوتو لاندې
د احساساتو ژبارې اوس په ټنګ ټکور نه کوي

جلانه ! ځکه لکه غوټه زړکه تول نه کوم
ست دخوږې میني د مړاوو سترګو تور نه کوي

۱۳۸۵ چنګاښ ۲۸
کابل نوې کارته

تول. دزرکې په پښو خوځښت چې ډېره چټکه روانه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات غمی

یاد بېږي مې ډېر زیات د وړانګې پل غوندې جانان
راپېښ کړې خدایه ! نن د ګل غزل غوندې جانان

د زړه د مات غمي شونډې مې تل لولي ملګرو
د سترې لاروي د ورک منزل غوندې جانان

د شپې په تور بخملو اننګو کې راته خاندې
د ګورو غرو په منځ کې د ځنګل غوندې جانان

چل بازې زمانې څه په خواږه کشمکش یوړ
د زړه له افغانستان نه د کابل غوندې جانان

د ښار د ښایستونو منارې پسې نسکورې
جلانه جنتي ژوند دی شډل غوندې جانان

۱۳۸۴ غبرکولې ۲

رڼا میندې

زموږ ماشوم غږ په میړانه هر ډګر وړی دی
هر چا له دې چمه په هر مهال مات سر وړی دی

زموږ د کلی له اسمانه هر چا کړې ولجه
چاترېنه لپو کې سپوږمۍ وړې چا لمر وړی دی

خدای خو لرو یتیمې اوښکې به رڼا میندې شي
خبر دی که تورو ماښامونو مو سحر وړی دی
اوس را ته کېږي نیم وزري ګلان دلته ځکه
یو ستمګر باد د سپرلي نه پوست وزر وړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمبو ژبه

پنجې لګوي اوس په کشماليو انګارونه
راوړي دي د وخت څيرو سيليو انګارونه

اوس ژبې د لمبو شولې جنډې پر قبرو رپي
شيندي خاورو کې ننه په کوپړيو انګارونه

غوټۍ د تودو وينو د پرهار خوله کې وريتېږي
کفن شول جنازو له د ژړکيو انګارونه

د مړې زمانې مړو زلمو پاڅون او وحدت وکړئ
څيرېږي ګوتې تپې پر ملاليو انګارونه

سپرغۍ چې د جلوو د پښو له تلو را تويږي
اغوستي دي د لمر سپينو کوديو انګارونه

پر کلک زنځير يې وتړل نيم ژاوندي سحرونه
بې کچې زورور شول د ترورېميو انګارونه

خبر يې؟ د ګلپاڼو موسکا وينې غورځوي
ژوولي په پستو شونډو سپرليو انګارونه

پوښتې مو نو نور څله چې ژوند څه دی حالت څه دی
جانانه مورېللو کړل په زړګيو انګارونه

۱۳۸۰ ليندۍ ۲۹
د ځاځي بابا ادبي غونډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګستاخ ګلبڼ د سپرلیو تماشې

مونږ د طبعیت پرتندي تل د وخت تندرو نه خورو
څه وکړو د شوخ نظر په جام کې سره اورونه خورو

سر شلوو ګرېوان شلوو څپېړو باندې مخ وهو
هم د لیونو په څېر تاوکړي زنځیرونه خورو

موږ ستا د ګستاخ ګلبڼ سپرلیو تماشې کوو
نه له تا ښایست ژویو او نه دې ګلکڅونه خورو

هغه د توبو جنازې لاړې د ژوند متیونه
اوس خوبه د لپو په کنډول کې شرابونه خورو

موږ سرېخواره نه یو مطربه نغمې سازي کړه
موږه په سازونو د روحونو تصویرونه خورو

ویر، د ویر کیسې دي د رڼو اوښکو په ژبو مو
مه پوښته موږ مه پوښته بس پرېږده چې خپل زړونه خورو

اوسه مطمئن زموږ هر لفظ د کاڼي کرښه ده
موږه ښکلي نه یو چې وعدې خور قسمونه خورو

وړاندې چې د عشق ډګر ته شو نو بیا دي دوې کیسې
یا جانان ګټو یا به جلانه پرې سرونه خورو

۱۳۸۰ دلوه ۲
اریوب څائي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستورو کتوری

شاعر زړګي ته مې خمار د تودې مينې ورکړه
چې مرورې زمانې د رته سپرلي راوړي

د شپو پر بام مې جانان ايښې ګل بخملې پاپې
د سپينو ستورو کتوري نه به غمي راوړي

که نه يې زړه کې مې يې ګرانه پښتنو کې رواج
مړي قبرو ته وړي وا پس تربنه پټکي راوړي

ته چې پرو ته شوې په متو مې خاپوړې کوې
زما شړې به هم د سرو ګلو څونډې راوړي

د بنګاوو د ياغيستان دړوې به لا مستې شي
که د خيرنو رڼاګانو رنګ زړګي راوړي

اه دنګ جلان دې په چاکو پرې شوې پانه بوله
د بېوسی سيلۍ يې يو خوا بل خوا وړي راوړي

۱۳۸۴ مرغومی ۱۳
افغان ادبي بهير کابل تيمنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېښو ښکالو

څه شوه خالقه څه شوه څه شوه رنګه ښکه وړانګه
نن مې په زړه باندې بیا اوري هغه دنګه وړانګه

د ښېښو ښکالو ته یې تر سپین سحره ویښ او سیدم
بیګاه ونه ګرځیده ستورو باندې چنګه وړانګه

ښایي د لمر له پا چاهۍ یې ورته زېرې راوړ
بیا د کابل له اوږو تاو شوله قشنګه وړانګه

داچې د څښو رنګ تومبمه درښا پر تندي
ملګرو ډېره مې خوښېږي غنم رنګه وړانګه

اوس د ځوانۍ ولولې پیو د بیلتون په تارو
دزړو د بام څخه مو والوته خوشرنګه واړنګه

دابه تر څو د اشارو په ژبه رمز غږوي
خالقه ! تاکړه خبر بوله دغه ګونګه وړانګه

د غرور ځلې څه نظر پرې د کرم ونکړو
ګنې څو ځله یې له ښېښو تاو شوه ملنګه وړانګه

۱۳۸۰ کب ۱۲
اریوب ځاځي خیر مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله ! تاوده ساړه وختونه تا ته یاد دي کنه ؟
د فطرتونو اتڼونه تا ته یاد دي کنه ؟

چې د تاوکړو جذبو غېږې کې به لمبه لمبه شو
ها ! غوړېدلي ګلکڅونه تا ته یاد دي کنه ؟

د عشق ملکو به چې راوړې جنت ګرې شیبې
مست محفلونه ربابونه تا ته یاد دي کنه ؟

د روح ګلدان کې به للو شو پیڅې پیڅې خمار
په توبو را به غله جامونه تا ته یاد دي کنه ؟

مچکو خرپ به له ښایست نه ترنم جوړه وو
د خوږو مینو تصویرونه تا ته یاد دي کنه ؟

د لمر شغلو به د کنډو پر ټټرو تپلو
د شنه نښتر کاږه لاسونه تا ته یاد دي کنه ؟

زېږ مازدیګر به د چینې پرمخ شو شاولې واولې
شول په نڅا به چنارونه تا ته یاد دي کنه ؟

نظر به هم نظر کړلیچ باندې تیندک خوړلو
د هر پکې مات شول تنکي زړونه تا ته یاد دي کنه ؟

۱۳۸۰ زمري ۱۹
خبر مېنه
د خلي د غونډۍ په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلپاڼو پاڼي

رنګ د محبت په شيبو پروت ښه دی
څه سرور په وينښو جذبو پروت ښه دی

للمې چې د زړونو کړي خړوب خړوب
مخ دې د ښايسته پر اوبو پروت ښه دی

غېږ کې د شوګير اوسم په سرو سترګو
خوب مې د موسکا په تمبو پروت ښه دی

ستا پر سر پړونـــــــــی د ګلــپاڼو ښه
زما پر سر څادر د لمبـــــو پروت ښه دی

را د نرګســــــــي ميو پيــــالې ساقي
پر پړده زاهـد جان په توبو پروت ښه دی

ځوږ ځوږ چې جلانه شي خاموش ماحول
غږ، غږ د تپو په چمبو پروت ښـــــه دی

۱۳۸۱ وری ۱۸
اريوب ځاځي خيرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان تنده

خاورې ايرې شوم د الفت له ژونده پاتې شومه
چې بې جانانه شومه څه بې خونده پاتې شومه

د ديدنونو پر اوبو مې شونډې نه شوې لمدې
د ارمان تنده ومه تنده تنده پاتې شومه

سنګين پولاد وم په پلکونو به هم نه ماتېدم
يو ځل چې مات شوم نو بيا بې پيونده پاتې شومه

نن يې لمن ته تو يېدم زمانې پرې نه ښودم
بې اسرې اوښکه وم ليمو کې بنده پاتې شومه

را نه خوښي د ژوند يو دوو وښيارو سترګو يوړه
زه ليونی جلان د غم پر دنده پاتې شو مه

در مات شوی يم

کله چې زه د عشق په ذات شوی يم
له هغې ورځې نه ميرات شوی يم

د هر ارمان له جنازې نه چاپېر
هروختې وېش په څېر د سقات شوی يم

اوس دې د سترګو سيپارو کې اوسم
د ليونۍ مينې ايات شوی يم

راشه چې غبرګ زړونه کړو غاړه غړۍ
ګرانې ! را ماته شه در مات شوی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکړو څڼو پستې پښې

مين احساس شوم د نغمو پښو ته په رمز غږېږم
ته وا د ژوند د ګلګڅو په پښو ته په رمز غږېږم

خود به غرور خولې لګوي ستا د ښايست پر شونډو
ستا د کړو څڼو پستو پښو ته په رمز غږېږم

نازک خيال راوستم په خوند خوند د ساحل غيږې ته
لکه شنه ځانګه د څپو پښو ته په رمز غږېږم

ګونګه چمبه وم د پيغلوټو په لاس ورغلمه
خود به بې دريغه د ټپو په پښو ته رمز غږېږم

ترينه مانا د ستا د نوم د پاکو تورو پوښتم
لکه نظر د ايينو پښو ته په رمز غږېږم

جلانه وخت چې په ګلکرو شيبو وتپلم
پښتون غزل شوم د پښتو پښو ته رمز غږېږم

۱۳۸۰ تله ۱۲
اريوب ځاځي خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګين مړوند

پر دښته د امید مو کوږ کړنګ را ولویدو
دامن په پسته لمن کې جنګ راولویدو

د خولې د هر پوکي نه یې خنجر د اجل ځغلي
د کور انګړ ته دا رنګې بدرنګ را ولویدو

د لمر زرینې پیغلې له وړانګین مړوند نه اوس اوس
په ثلي د ایرو یو بنګړی شرنګ را ولویدو

دا چا رانه پستو کې غوندې تور په ولجه یو وړو ؟
په لپو د لیمو مې سپینچک رنګ را ولویدو

ګلدان ته مې د زړه د سیلۍ غېږې نه یو بوټی
جلانه کشمالې دې او که بنګ راولویدو ؟

۱۳۸۰ د لړم ۲۳
اریوب ځائې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اریوب غوندې جانانه

د پخي شپې خواږه خوب غوندې جانانه
وخ در ځار د مینتوب غوندې جانانه

چا نوې مې خیال په تا پسې تور کاڼې
د شرې د ساده توب غوندې جانانه

د لمبه لمبه زړګې دې را نه غوارې
د اوبو د مهینتوب غوندې جانانه

د عقلونو فلسفې در نه قربان شه
د ځوانۍ د لیونتوب غوندې جانانه

جلان مرمه پسرلي ته مې زړه کیږي
غیږه را کړه د آریوب غوندې جانانه

۱۳۸۳ دلو ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پيغله کې مې نيسه

ځنې لويشه او به راکړه د قاتلې تندې شور شوم
ته د شنو د ښتو سپرلی شوې زه د وچو غنو اور شوم

شوخ نظر دې ګل پلوې د وريتې مينې نشان کړم
ښايي اوس پاک مسلمان شوم ښايي رګ رګ کې دې خورشوم

!هله پيغله کې مې نيسه چې تويېږمه جانانه
د شلېدلې ايينې غوندې د پرې وړانګو انځور شوم

اوس مې وړې پر کړلېچونو خدايزده کوم ګړنګ مې وخوري؟
اوس د باد پر اوږو سپور شوم اوس د ماتې پانې وررور شوم

لکه دنګ سپين غرياغي وم خو بس ستا د ښايست پېښو ته
لکه ځلې د مړو خاورو دا څه چل و؟ درنسکور شوم

اوس دې ګرد پاکوم ګرانه له ګلچين ګلچين نظرنه
د ليمو نه لږ څه پاسه د ښو لاندې دې تور شوم

ځان کرمه ځان ربمه عجيبه غوندې جلان يم
اوس د خپلو جذبو فصل اوس د خپلو جذبو لور شوم

۱۳۸۳ وږی ۲۸
اريوب ځاځي خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري ګوتي

ځان ساته ګل ځانګې د تور وخت د اور لمبه دې خوري
ګرځي هره لار باندې د وږي نظر غله دې خوري

لا د تورو ږميو توري ګوتې دلته ويښې دي
ورو راځه سحره هسې نه چې رانه وه دې خوري

پام دې دی مغروره خپل غرور دې زيږوي ښېرې
تا چې خوري نو خپلې شوخې سترګې شوخ بانه دې خوري

ستا څه دي رقيبه ! يار زما او زه د يار يمه
مينه خو زمونږ ده ضرورت څه دی چې زړه دې خوري

ای ! د توري دښتې پاچا تور ليوان دې خوشې کړل
ستا انصاف هم دا دی چې رمې دې خوري شپانه دې خوري

ټول کړه د جلان خياله د ښکلې جزيرې پيغې
شور کوي د تور سمندر ګې ځېږه څپه دې خوري

۱۳۸۰ لړم ۱۴
اريوب ځائي خيرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبز مې ورک دي

غږ مې ورک دي مورې مورې سترې غږ په چا وکړم؟
اخ په خدای نیمګړی شوم نیمګړی غږ په چا وکړم؟

ای ادکې !ووایه بچیه راته ووایه
اوښکې اوښکې زړه مې دي راوړی غږ په چا وکړم؟

خوله د ښیرازۍ مې په ډېرو د وخت ماته شوه
مینه مینه ژوند مې اوبو وړی غږ په چا وکړم؟

ژوند مې له یاغي ځوانی نه ځلی د ایرو جوړ کړو
ډیر یم طبع خړی طبع خړی غږ په چا وکړم؟

بیا یې مې جلانه !اندیښنې د ژړا غرونو ته
ستونی کې مې پروت د سلګو پړی غږ په چا وکړم؟

۱۳۸۳

اریوب ځاځي خیر مېنه
د خوږې مورجانې د مړینې په وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې زه هم نه پوهېږم ؟

څه د سرو سلګیو وخت دی چې ترکېږمه وریتېږم
د لوګي سکنی وروړ شوم د لمبو په سر ګډېږم

ته مې هم په صبر لمانځې زه هم صبر صبر غواړم
دا چې نه درنه صبرېږم په دې زه هم نه پوهېږم ؟

په شیبه شیبه قاتل یې پېژنم دې پېژنې ځان
ته مې وژنې زه ځان وژنم خو دا ولې نه مړ کېږم؟

دا مې لویه سرمایه ده د دردونو د ژوندون
د خپل مات ارمان په پښو کې اوده کېږم بیدارېږم

دا بایللی بخت جلانه د مالګین صابونه لار شوه
پرې غورځېږمه پاځېږم او چې پاځېږم غورځېږم

۱۳۸۳ کب ۱۱
کابل ازادی ریډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درد مې د فن جامې اغوستي غزل خوان دی
اوس مې زړه دیوه حسن ترجمان دی

تول بدن یې دستم د کفر کور شو
یو لیمو کې یې نظر ناست مسلمان دی

په خوږو پستو کیسو کې زمونږ مرګ دی
اخ د سرو غشو باران زمونږ درمان دی

دیو چا مرګ کلی دارنګې خاموش کړ
ته به وایې چې یو چولی بیابان دی

لتهوم دې د ګوتکیو په کوتو کې
ستا لاسو کې پرون ورک را نه ګریوان دی

اوسوو یې د زړه غټې منځ کې جلانه
وا جانان پر موږه ګران لکه ایمان دی

۱۳۸۳ سرطان ۲۸
کابل کلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره په نازدزړوپربام ځې چې راونه غورځې
جینۍ ! کمکۍ یې په سترګام ځې چې راونه غورځې

مخ په مړوند کله پټېږي په دې بنه پوهېږم
ته خپل مین ته په سلام ځې چې راونه غورځې

دځوانۍ نوی اور دې زړه دلمس په شګوولي
که داوموشیدوترجام ځې چې راونه غورځې

نن دزیارت نغری بیاغواړي دنذر ډوډۍ
ته دجمعې په شپه مدام ځې چې راونه غورځې

ها لیونی جلان په مینې پسې ځان مړکوي
هلته به ته ډېره پربام ځې چې راونه غورځې

۱۳۸۵لیندی۲۱
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

ټول بدن د غوښې خو د زړه غوښه خو غوښه ده
ژبې خو دي ډېرې خو پښتو مې ډېره خوښه ده

دې ته سور غرور هم ګونډه ماتی شي سجدې کوي
دا د پسرلي شړې د لمر پر اوږو خښه ده

وخت خومره ساده دی چې ټېپې مو په رسۍ تړي
چا پر شګو رېګو د دریاب نیولې مخه ده

ماترې د زړګي جنت جنت کابل جوغدي راوړو
دا بره کوڅه خو راوتلې له دوزخه ده

هوډ دې د قاتلې تندې مات شو چې حلال دې کړم
ځنګه ده جانانه اوس دې اور اور سینه یخه ده ؟

نن خو یې د څڼو په پستو ګوتو کې ماته کړه
ستا جلان د ستا لمن کې پروت لکه شنه پخه ده

۱۳۸۴

کندهار د هوتکلیانو د غورځنګ ۳۰۰ مه کلیزه

پخه (پانه)
په قافیه کې د (ښ) او (خ) د نه مراعتولو له کبله بخښنه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زريني شکې

لکه انار چې ناوې وار کړي په دېوال مات شي
داسې مې ستا د بڼو سيورې لاندې خيال مات شي

د سپيدو ستورې د ابجدو په زور خولې په خولې کړم
چې ستا د نوم تر کلي راشم رانه فال مات شي

پام کوه ډېرډېر د حيا پر سپېڅلتوب چېرې نه
پېغلې هينداري نه تصوير ستا دجمال مات شي

لکه د غرو پر سر چې باد کې باراني څپې وي
کله دې داسې په درنو څڼو کې شال مات شي

بيا به د اوو چينو زريني شکې څوک پخې کړي؟
که د يار سترګو نه د کوډو تور بنګال مات شي

جلان دې دارنګې پيکه کړم پښتانه ضمير ته
لکه نقاد نه چې منطقو کې مثال مات شي

۱۳۸۵ وری ۱۳
افغان ادبي بهير کابل تيمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ېز ورغوي

اى ! راته وګوره په سترګو کې دې ستوري ژباړم
د لوى ښايست د خوږې ژبې نه څو توري ژباړم

د پسرلي خوږې سيلۍ ترې لوپټه جګه کړه
د يار د څڼو ماښاميز ماښاميز سيوري ژباړم

لته څلور جهانه زور دليونۍ مينې دى
هغه دوه کوره د غونډۍ پر سر چې ګوري ژباړم

د کايناتو د ښکال وو انځوريز ورغوي
د طبيعت په ايينو کې مې چې ښوري ژباړم

د درد پر سرو پانو چې کاږمه جالنه کرښې
ارماني ژوند په احساساتو له هر لوري ژباړم

۱۳۸۴ سلواغه ۲۸
کابل افغان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمر به له ګریوان نیسم د پښو پوړۍ به غر کړمه
ګورې به چې څنګه لاس په لوړو باندې بر کړمه

هله دې زه ومرم چې ټیکرۍ مې د خوږې پښتو
بس چې د ستورو زمانو ته ورپسر کړمه

وخته ! د هنر په تماشو کې به مې وستایې
یار چې ګوړه ګوړه کړم او زه ځان مرور کړمه

هله به یې زړه ته زور د میني لاره ومومي
زیړ زیړ اننګي چې یې پر شونډو بختورکړه

و جلانه !ډیرې جنکۍ به لیونۍ کړمه
زه چې شړې واغوندم اتڼ ته متې ور کړمه

۱۳۸۵ چنګابښ ۲۵
شمشاد تیلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کاڼي جوړه کړي هينداره پوخ کمال هم لري
د غرو شډل بډل شاعر مې داسې خيال هم لري

بلا دې واخلمه اشنا د زمانو قاتلان
که سر کې کبر ګرځوي پښنو کې زوال هم لري

د جمعې لمونځ څنګه په دې کلي کې نه دی روا؟
ملا نه واخله تر دې پورې چې کلال هم لري

د چاپه خيرو ګرېوانو پسې په کټ کټ خندل
تا ته به ډېر خوند در کوي مګر وبال هم لري

دا ځل مې داسې د سندور پېغله ومونده له
چې د ښايست تر څنګ پر څڼو زرين شال هم لري

د زړه دړې نه مې تياري نه پاکوي جالانه
ګڼې په ښې لاس کې د وړانګو سپين د سمال هم لري

۱۳۸۲ سلواغه ۲۴
کابل ګلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

مینه زرینه وړانګه بولم دفطرت دکاله
زه په ښکالمین مدام ښکالته ژوند تېروم
که څوک مې تورداغ لګوي پرلمن باک يې نشته
دانسانیت دفلسفې رڼاته ژوند تېروم

!نورمې جذبې دغالمۍ وختونه نه قبلوي
نوردبې ځایه حوصلولړۍ شلوم زمانې
دخاموشۍ دپردوشاته اوښکې نه تویوم
نورپه خندا خندا ضمیرپه چاړو ورم زمانې

دبې ګناه ملالوسترګو پسرلیز رنګونه
نورد دردونو په خیرنو پاڼو نه لیکمه
دچادمینې ترشاه پاکې مینه ناکې هیلې
دتوروکاڼو قاتلیز محیط ته نه ژباړمه

که لمرراخیژي له بل لوري بس راودې خیژي
نوردهینداړو پیروي کاڼوته نه منمه
شپې دې داخپلې زورورې سترګې ښې برندې کړي
خوتورې پېښې يې دسحرپرپاڼونه منمه

څوک چې معصومې خنداګانې په ژړاړوي
زه يې دښمن دصمیمیت اومحبت ګڼمه
دوی د ژوندون دنزاکت په مانا نه پوهېږي
بس الرويان يې دظلمت اودوحشت ګڼمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د حیا او شرم نوم الندې یې پټ تېروي
ددې ټولنې بې مانې منفي رازونه سپړم
دزور او واک په تورقالب کې یې چې څه بند کړي
نور یې نړۍ ته دا جاهل جاهل کارونه سپړم

دا چې په منځ د عاطفو کې لکه اور ولاړ دی
توکل په خدای د خدای په زور د غرور غرا ړوم
نور د پښتو جام کې اوبه د رواجونو نه څښم
نور د سپېڅلي بغاوت شراب په سرا ړوم

۱۳۸۵ لړم ۱۲
شمشاد تلویزیون کابل

په اوبو کې رانجه

ته خو شاعره د طبعیت شاعره
ته له خپل ځانه ناخبره ولې؟
لکه رڼه هینداره
د مخ پر پاڼو دې سندرې قدرتي کښلې
لکه لونګ وې په نکریزو لانده
ای ! د طبعیت شاعرې !
د یوې خوږې شاعرۍ بوی دې له ځوانۍ الوزي
ته د ښایست لباس کې
ځانګړی سبک لرې
که خپه کېږې نه یو خواست کومه
د ځان په ګټه نه د ستا په ګټه
راشه کتاب د دې سندرو چاپ کړه
ګرانې پوهېږې کنه ؟
دا شاعري خو د شاعر نه د عوام حق دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنجوسي مه کوه حق ورسوه
د زړونو ژبې ته خدمت وکوه
د ارمانونو د لوستونکو سترګې
اوبه اوبه کړه تندې وتښتوه
ای د طبعیت شاعرې!
ته پرې هیڅ څه له ځانه مه ورکوه
د چاپ مالي لګښت يې زه اخلمه
زه هم غريب يم چندان وس نلرم
خو د ځوانۍ سيکې پريمانه لرم
څومره چې وړې درسره يو يې سه خپل کار پرې وکړه
ای د طبعیت شاعرې!
زه يوه پته درکړم
د وفاښار کې
د هيلو چم کې
او بيا په ښې اړخ کې د مينې په نوم
په کتاب ځای کې دې سندرې چاپ کړه
ګوره کمپوز يې نکړې
د مخ پر پاڼو دې سندرې فطرتي کمپوز دي
هم په کتاب د زمانې سريزه ونه ليکې
ځکه کتاب باندې سريزه اوس څوک نه خوښوي
خو
دغه يوه خبره ياده لره
چې د پښتنۍ انځور يې
د يوې تازه شنې زرغونې وکاږه
ځکه چې شنه زرغونه
په رنګارنګ لباس کې ډېر ښه لري
د کتاب نوم دې کېږده
ګرانې !
اوښو کې رانجه .

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

زما د شړۍ زما د شملې په سرکې سره ګلابه
زما په مینه کې روان څپه څپه ګلابه

ما د هیندارو په اوبو کې ستا نظر بلوه
ما د سندرو په خوږو شرابو ډېر لمانځلې
ما دې ښکالو ته بدرګه له ترنمه راوړه
ما دهنر د خوږو ښو رنګ کې هم پېیلې
د یو خواږه احساس پر ژبه لکه نوم دجانان
په خدای چې ګرانه ما خو ته کرلې ته کرلې
د پښتنې عادت له مخې مې غېږ پرانستله
ما د ښښترو او د غرونو شاعر وبللې
ښنګه دې مخ د مرور سپرلي په څېر واړاوه
خدایزده د کومې زوروې ښکال رنګ یوړې ؟
له ټولنیزه محبته دې الس ومه ښېژه
د ځان ځانۍ په لور د کومې ادا شرنګ یوړې ؟
سندریز غږ دې د چمبې په شانته شور نه کوي
ښایي اشنا د زمانې د غرور زنګ یوړې
مستا نه !اوس دې د حسینو جامې هم اغوستې
رنګ دنکریزو که خواږه بوی د لونګ یوړې؟

ګرانه !ته ګرم نه یې چې زه چاته الس وغځوم
لاس مې پرې کېږې په مړوند کې څوک مې لاس نه نیسي
زما د ځان غوندې جانان هم ما د ژوند لاره کې
له پېښو ونیسي له غوږ څخه مې پاس نه نیسي
هو دادې حق دی چې مې زړه د اور په کاڼو ولې
څوک چې ښېښې پرې کوي غلی پرې الماس نه نیسي
د بخت په تورو ګردابونو کې مې ساه بنده ده
د ژوند کتونکي مې نظر نیسي احساس نه نیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

منم چې زه به په سندروکې څه نلرمه
د تخیل په مینارو به لاس برى نلرم
خو ما دمینې جانانه پېغله چینه وبوله
څه که اوبو ته د چا لپوکې منګى نلرم
که څوک مې ځوانې هیلې ربېې لکه شنه فصلونه
کومې کینې ته په سینه کې ګرانه ځاى نلرم
عمر دې ګل مه شه شاعره ګله ګل واوسې
زه په خپل ژوند کې بې دمینې بل کوم شى نه لرم

۱۳۸۵ وږى ۱۳
د شمشاد تلویزیون کابل

دلمر جامې

عجیب قاتل دى
عجیب هنر کوي

دلمر جامې واغوندي
را نه چاپېر تاوېږي

د ژوند ځوانۍ نه مې
دمینې سیوري
په رڼا ماتوي

۵/۱۱/۱۳۸۲
کابل وزیر محمد اکبر خان مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریته غنم

سلام سلام په ډېره مینه سلام
د نوي کال دې مبارک شه ګلې
د پسرلي په شان ته شین ټیکری دې
په ګلورینو وړانګو ډک شه ګلې
زه چې سحر له خوبه پاڅید مه
ما د لمانځه نه پس یاسین ولوسته
تا ته مې ډېرې دعاګانې وکړې
خوږو خوږو هیلو امین ولوسته
سږ کال خو کال په جم او جوش کې راغی
څنګه دې ستا د طبعیت ګلدرې؟
ژوند به د مینې ساز کې و نڅوي ؟
د خوږ نظر جنت جنت ګلدرې
نن فولکلوریک روایت وکاروه
نن دې دښې سترګې کجل بدل کړه
د زمانې په کړ لیچونو باندې
ښایست لمبه کړه ناز پر ګل بدل کړه
څنې دې ځوانې اداګانې کوي
ښایې هنر دې په زړګي ژوند کوي
په سرو لاسو کې د غمیو ګوتې
دا کلیوال عادت دې ډېر خوند کوي
پام کوه ډېر د وخت له وړیو سترګو
په هر څپک څپک سپیره وربېږي
سپېلنې ډېر دود کړه زیارت ته چې ځې
د چا پر چا ښه ځوانې نه لورېږي
هو ! رانه هېر وو دا په ډېره منه
یو څه مې تا ته لیونۍ راوړې
د خړ ځادر په خړه پیڅکه کې مې
وریته غنم در ته ډالۍ راوړې

۱۳۸۵ وری ۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خوږې مورجانې ته :

هغه

هاغه پورې شين بخونه غونډۍ ګورې!
چارچاپېره ترېنه شنې ونې ولاړې
هلته پروت زما ارمان زما جنت دی
بام د مينې ته د زړه ستنې ولاړې
چې د سرو شنو مرغکيو سيل پرې ګرځي
د خوږ لفظو اوازونو پرې اتڼ دی
پستور پرې له شينکي اسمانه اوري
د قدرت د رحمتونو پرې اتڼ دی
هغه شنه جنډه چې رپي نرې باد ته
پرې ليکلې مې سپېڅلې کليمه ده
ها زما د خوږې مينې سر چينه ده
د ژوندون د تصويرونو اينه ده
هغه دوې شناختې او ځلې چې ښکارېږي.
په وړو وړو زرينو شګو رنګ دی
چې د ژوند د ورېمو ساز کې يې زه ساز کړم
ها ، ګالب هلته د مرګ کړۍ کې زنګ دی
رانه الړه ته وا خوب کې مې ساه لاړه
د ژړا د غرونو سرته يې ياغي کړم
اوس چينه د يوې زرينې شاعرۍ شوم
د دردونو په سندرو يې غني کړم
د جمعې په شپه خو خامخا ورځمه
پاکه مينه يې په مينه مينه وايم
ايينې پرې د رڼو اوښکو کرمه
د ياسين په زمزمو يې خدای ته ستا يم.

۱۳۸۴ سلواغه ۹
دلوی اختر ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل پاڼي

نن يو ګل ښېرمه
ملګرو دا رنګې ګل
بال ګلپاڼې لري
يوه ګلپاڼه نوراني
سپوږمۍ ده
د دې ګلپاڼې په سر تورې کرښې
يو سندريزه غوندې رنګ لري
نغمه نغمه ده
دوې ګلپاڼې يې دوزخ زېږوي
دوې ګلپاڼې يې جنت زېږوي
او دوې ګلپاڼې يې کوثر زېږوي
بله ګلپاڼه د ښايست غونډه کې
بله ګلپاڼه يې ملکه د ژوند
هم يوه بله ګرد کې ګلپاڼه
چې پر ټټر يې يو وړانګين تپی دی
خوا ته يې دوې ګلپاڼې نورې
اخ لکه د عشق جامونه
هم له دې ګله دوې ګلپاڼې څوړند
په يوه رنګ دي خو ګلپاڼې جدا
لکه د لمر يوه طاليي وړانګه
چې په اوبو کې له هينداري نه مچکې واخلي

۱۳۸۲ وری ۲۰
اريوب څاځي خير مېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهانونه منزلونه

ړوند خو نه یې نه ړوند مه شې جانانه
په السوکې مې کلپونه دي جانانه
په لیمو کې مې دوه نیم کتابه لوست دي
په احساس کې مې اورونه دي جانانه

د قتلونو غبارونه ترې چا پیر دي
د جذبو په اتڼونو خنجر ګډ دی
چې د میني سرې پټۍ وې پرې تړلې
اوس پر هغو ارمانونو خنجر ګډ دی

ډېرینو غشو ژبې دي ایستلي
زمانو کړلې د زړونو چیني وچې
غېږې غېږې ځنې نه شي کېښوی سر ته
د خوږو خوږو خوبونو چیني وچې

د سکروټو فرش ځپک په ځپک خور دی
په تنهاکو په زګیرویو کې مو ژوند دی
جهانونه منزلونه مو تر منځه
د بیلتون په سرو کړیو کې مو ژوند دی

د مو سکا ګلداري بې کچې خپه دي
د باران له ترنم نه مروري
دردوونکې غږ ته یې نشته ځوابونه
بتخانې دي له صنم نه مروري

نو د زړه د غوښتو خوله مې ده پرانستې
د خوږې میني سیندونه پکې مینځه
موده وشوه تخیل مې پیکه شوی
د نظر د مالګو غرونه پکې مینځه

۱۳۸۳ کب ۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمبه

شپه که هر څومره
دتیارو تي
د شیبو جام ته لوشي
تي به وي تور
زیږوي سپیني شیدي
پوهیږي؟
سپیني شیدي
د رڼا يي نښه ده

۱۳۸۳ وری ۳
کابل ګلاچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواني مرګ ورور
سید غني غني ته:

په دې ګومان مه شې چې هېر به دې کړم

زه چې کوم دنګ یا غې پښتون ووینم
د ژړا خوړین غر شمه ته رایاد شې
د پښتنانه احساس ځیره رنګ کې مې
لکه سپرلی راشین شې ګل اباد شې
پر ځواني مرګې لارې تللیه ګله!
څنګه دې غبرګه کې دنګ سر یوړو
ماته دې غرونه غرونه درد پرېښودو
تا د ګلونو سمندر یوړو
وخت بې ګوناه راته ثابت کړې ګرانه
ته پر اسلام ته پر پښتو مین وې
ته ددې خاورې یو رښتونی بچی
ته په دې دښتو په دې غرو مین وې
تا د حماس په برج کې ژوند تېراوه
لوی مبارز لوی مبتکر انسان وې
تا غلامي سور جهنم بللو
د ازادۍ د جنګ سر تېر انسان وې
په دې ګومان مه شې چې هېر به دې کړم
نوم دې کرم د زړه پرځمکه ګله!
د حال، ماضي پردو کې نه راښکارې
په یو مجهول جهان کې ورکه ګله!
که زمانو د رمز هینداره راکړه
ستا دقاتل تصویر به وژباړمه
خاموشه ژبه به یې سره تبۍ کړم
د شپو روان بهیر به وژباړمه
بیا به د وړانګو نه جنډه جوړه کړم
ستا پر خاورین ځلې به وریږې
شعار به دارنګې پرې ولیکمه
بد مه کوئ څکه بد نه زړېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې!

سترګې دې وايي
چې په مينه باندې تيره کېږده
ګرانې!
باران چې اوري
ځمکه به نه لمد بېږي؟

۱۳۸۳ تله ۳
اريوب ځائي خبر مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه پرکه سپوږمۍ

که د جام نسکوریدو ته خوله د ګل شوې
پر اوبو به زرین شرنګ د زمزمې شي
بیا به ځي درپسې ټول د ګلو غرونه
بیا به پېغله شنه لمن د زمانې شي

د نازونو د سپرلي پر لېچو اوره
چې پر څنو دې طبعیت شال د خندا شي
زره چاودې حوصلې مو کړه راغونډې
چې مین مین ماښام مو په نڅا شي

که سکروټو له خماره څکه وکړه
بیا به ګورې چې لذت کې مړینه څه ده
چې دې زړه د زړه په خوله کې مین خوب شي
بیا به ګورې چې ژوند څه دی مینه څه ده

ګناهونه به په منډو درته راشي
چې لمده دې په خولو باندې سیلۍ شي
بیا دې ګوره د ټټر سپینې روپۍ ته
ناڅاپې به پکې دوه پرکه سپوږمۍ شي
نو راماته شه د لوړ غرور ملکې!
چې یاغي زور دې ډېوه کړمه د فکر
پر جبین دې د مچکو سجدې غواړم
چې جذبې دې ځانګې ځانګې کړم د ذکر

چې نظر دې د خوږو سترګو راخوږ شي
دې احساس کې د هیندارو مانۍ لامبي
د خامکو په دسمال کې مې چینه ده
پکې ستا غوندې سپین چکه ! نجلۍ لامبي

۱۳۸۳زمری۱
شمشاد تلویزیون کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان

جام د کوثر که د شهید پر شونډو پروت و بیا هم
د خپل وطن د ازادۍ اوبو ارمان کې به و
خدای که په دې دنیا جنت وای پیداکړی چېرته
زه په ایمان وایم چې ګران افغانستان کې به و

۱۳۸۱ وری ۱
کابل

چې د خدای سره غږیږم

راوړه سترګې دې زما سترګو کې کېږده
چې لوړ غرونه درته لوړې ایینې شي
چې د خدای سره غږیږم ته رایاد شې
د ا ګوناوې دې جانانه تاپسې شي

۱۳۸۴ سلواغه ۴
کابل نوې کارته د برقی کلا

اووم براعظم

اور اور شي غوښتنې اخ چې خام نظر په خامه خوله
مینه شي د ګلو کتا بونه غېږ کې ونیسي

اوس چې شو اووم براعظم د ښکلا ځوان جانان
اوس به د سپرلیو هیوادونه غېږ کې ونیسي

۱۳۸۵ وری ۱۷
کابل نوې کارته د برقی کلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاڼي چې مين شي

خدايه !مستانه سترګې يې واوښتې له غرونو نه
چاته به دميني خوږې لارې ترېنه جوړې کړي ؟

مه کوه زمونږ د ځوانو زړونو د مرګي هڅه
کاڼي چې مين شي خدای هينداري ترېنه جوړې کړي

۱۳۸۵
اريوب ځائي خېرمېنه

بد نصيب

د سرو لعلونو خزانه وي خو چې لاس وروړو
مونږ بد نصيبو ته د مړو ايرو کندو وخېژي

مجبور يو لاس د ميني بيا چاته ونه غځوو
په چا چې واچوو سلام هغه هندو وخېژي

۱۳۸۱ زمری ۲۲
اريوب ځائي خېرمېنه

ګوناه به وکړي

شډل به ښکارم چې پښتون يم ليونۍ زماني!
لباس د خښتې لکه ختېه په قالب کومه

ښکليه ! ګوناه به وکړې پام نظر مې ونه تروړې
زه ستا په سترګو کې ديدار د ښکلي رب کومه

۱۳۸۱ تله ۱۰
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنې تنې

پسې الماس د شعر د ژبې ښه تېره ګرځوم
په جامه سپین لکه ښیښنه د ریا پیر لټوم

بیګاه په خوب کې په تنې تنې مې نوم د جانان
نن دیو ښکلې په لیمو کې یې تعبیر لټوم

۱۳۸۱ تله ۲۵
ځاځي بابا ادبي ټولنه
اریوب

ملک بلا خوړلی

په ښه او بد پسې به نه ګرځې بلا دې واخلم
دلته چنډخې هم په پښو کې د اس نال ګرځوي

هغه زمونږ د کلی لوړ ملک بلا خوړلی
د ملکۍ پټکی په سر اوس یو کلال ګرځوي

۱۳۸۱ تله ۳
اریوب ځاځي خېرمېنه

د ایینې ټټر

زه چې نغمې د هر پرهار په شونډو سازې کړمه
د ګل تصویر د ایینو پر سپین ټټر وخاندي

مونږ یې ترلي د حالاتو ددوزخ په زنځیر
څه که جنت ددې نړدې کنډو پر سر وخاندي
۱۳۸۱ وری ۲۵
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتا

د انګار غشي مه وله د ښېرو ګوډي به يوسي
ګوره دي خړو کوځو کې ملنګان د نغمو شته دي

ماشوم خيال مې په تاتا او په خپوړو ورځې ځکه
د ګلپاڼو په تيونو کې شيدې د وړمو شته دي

۱۳۸۱لړم ۱۸
اريوب ځائي خېرمېنه

کومه وجه

ګل د کاڼي په پرهار کې غېږ کړه خلاصه
ستا د شونډو په تمبو کې موسکا نشته

د لمبو نه تاو په کومه وجه بېل شو؟
په نظر کې دې نن شوخه ادا نشته

۱۳۸۵لړم۱۰
اريوب ځائي خېرمېنه

څه ګودر خونه يم

ډېر به مې هم نه وهې د شوخ ناز په ځيره خپړ
زه لکه ماشوم په نه خبره مرور يمه

وړې رانه همېش په لپو لپو د تن سرې وينې
ګرانه ! څه ګودر خو نه يم هسې يو پرهر يمه
۱۳۸۱لړم ۱۵
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به يې ښيګنه ګڼم

لکه ليوه د پيرې ښکار له ښه بيدار ولاړيم
خو وخت پر ما هيڅ دوبره د زړګي غل نه راوړي

چې خپل تندی مات کړم پرې دا به يې ښېګڼه ګڼم
جانان دې کاڼی ماته راوړي خير که ګل نه راوړي

۱۳۸۲ زمری ۲۱
کابل

ستري خولي

د وخت بلا وو راته ستړي ستړي خولې خلاصې دي
ګڼې په غشو د ښامار ويشتنه ګرانه نه ده

که مونږ نه وينې ځي له دوی هم شيدې نه بهيږي
بس ګوزاره کوو د ځان پوښتنه ګرانه نه ده.

۱۳۸۱ ليندی ۲
اريوب ځائي خېرمېنه

تناکي

پښې د تخيل مې پرې تناکې شوې
د ښته د ښايست دې اوروړينه ده

شونډې دې د موم په شان ته نرمې دي
ناسته پرې خبره ډېرينه ده

۱۳۸۲ وری ۱۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوزخ لوږه

خود به يې سترګې د ناترسه دوزخ لوږه بولو
چې په اور اور نظرو غرونه پورې ورې شلوي

په شنه پړوني کې يې سپينې اينې مه ګڼه
هغه تمامه شپه له شنه اسمانه ستورې شلوي

۱۳۸۲ وږی ۱
کابل نوی ښار

ونيوم

هسې څه زړې مې قبول و ګڼې ستا د لاسه
ليونتوب وړی وم خو کلک خپلې پښتو ونيوم

ليونۍ ميني ته دې خو ځله قايل شوی يم
دا هم منم چې زمانې ته دې له پښو ونيوم

۱۳۸۲ زمری ۲۵
کابل

دم ختلې هيلې

ما يې رڼا ته د خپل غوخ زړه پرهارونه ګنډل
لکه ډېوې مې پخو شپو کې بلولې هيلې

ستا د ښايست تر لوړې څوکې چې ونه رسيدم
بېرته مې راوړې ماتې ماتې دم ختلې هيلې

۱۳۸۲ وږی ۲۳
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

للومې کړه

ښکلي به بدرنګ کړې ايرې مه شينده
ناست مې په ليمو کې تصويرونه دي

راوله نظر پرما للو مې کړه
سترګې دې خواره خوبونه دي

۱۳۸۲لړم۵
رشاد ادبي کره کتنه کابل تايمني

زما خوی لري

د خيال کوپړۍ مې شوه ډنډوکی د باران اوبو ته
پکې د لوړو غرو سرچک مرغان منښوکې وهي

ګړنګ هم غوړ لري او خوله لري زما خوی لري
کوکې مې اوري په ځواب کې راته کوکې وهي

۱۳۸۲ليندۍ ۲۳
اريوب ځائي خبرمېنه

نا ممکنه ده

دا نا ممکنه ده چې ننګه زمرۍ
څوک دهوسۍ بچونې خام ته لوېشي

د ګل تيونو نه شيدې د ورېمو
په تورو ګوتو د اور جام ته لوېشي

۱۳۸۲ليندۍ ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اریوب لار

مدام سرې ښه خوی کې سرې ښه نه وي زړګیه!
د عشق د لیونتوب په لاره کله ځه

خدای مه کړه چې تصویر دې د یار سترګو کې تت نشي
جلانه د اریوب په لاره کله ځه

۱۳۸۴لړم۱۲
کابل

روان پوه

وخت روان پوه شوی دی هیڅ راز د میني نه ساتي
ګوره خپله ښۍ سترګه دې پټه پټه پویه کړه

ما ورته د زړه ددروازې غېږه پرانستې ده
خدای دې دا وړه خندا په شونډو زر رالویه کړه

۱۳۸۲ مرغومی ۱۲
افغان ادبي بهیر کابل تایمنی

لوړه نښتره!

د سترو زړو دمه مو نه کېږي په بل چا باندې
دا ته که مرګ یې او که ویر یې خو بیا هم ټکور یې

په سپین ټټر دې د تېرو غشو خاپونه ناست دي
لوړه نښتره ! شاید ته هم د مینو ورور یې

۱۳۸۲لیندۍ ۱۷
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سیوری

د لمر غونډي جامې چې ورته وانه غونډي ګرانه
په تورو او په کاڼو زما سیوری نه ماتېږي

که ژبه رانه پرې کړې نو ګونګی به شم رقیبه!
احساس نه مې د یار د نامې توری نه ماتېږي

۱۳۸۲ سلواغه ۵
کابل وزیراکبرخان مېنه

د غرور لمر

ما دلیمو کتاب ستا مخ ته غوړولی و خو
ای د غرور د اسمان لمره !درنه هېر شوم ولې؟

دا خو دنیا ده خلک ښه منظرته سترګې نیسي
ښکلیه ! ستا مخ ته چې مې وکتل کاپر شوم ولې؟

۱۳۸۱ غبرګولی ۲۱
اریوب ځائي خېرمینه

په ښیروکې مینه

کله نا کله په ښیرو کې مینه هم یادوه
وریځې هم تورو برګو پیڅو کې باران ځایوي

له جادوګر نازه دې سل ځله لوګی جانانه!
لکه ښکاري په یو نظر کې بیا بان ځایوي

۱۳۸۲ مرغومی ۲۸
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنګه میناره

سلګۍ سلګۍ شيبې وې چې دوربين کې د خوارېه خيال
ليدله مې د وخت له يو کږنګه ميناره

له ځان نه غېږه تاو کړم او په ځان مې دمه وشي
ځواني د جانان هم ده لکه دنګه ميناره

۱۳۸۲ليندۍ ۲۳
اريوب ځائي خېرمېنه

زما زړه

هرڅو که د خپل تن په غوښو موړ دی زما زړه
بيا هم د مينې ورور دی سرېخور دی زما زړه

د خدای د کايناتو ايينه کې چې يې ګورم
کټ مټ سپينچکه ! ستا په شان ته جوړ دی زما زړه

۱۳۸۴لړم ۲۴
کابل نوې کارته

تنې

شاعر به شم ملګرو د جانان غوندې سندره
پيدا مې کړه د ګل د ګرېوانه يوه تنې کې

پوهېږم چې په سر باندې مې خاورې ايرې نولې
خو تاته به ژوند غوارم د نرګسو په مانۍ کې

۱۳۸۴ وږی ۲۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ ژوند دی

زمونږ خوښېږي زمونږ ژوند دی ژوند همدغه مانا
د حورو لېچې شي سرې شونډې دموسکا لباس کې

شرم نیولي ګنې ټول مره دي په مینې پسې
هر څوک مین دی څوک شاعر څوک د ملا لباس کې

۱۳۸۴ چنګاښ ۲۵
کابل

بارانیز ماښام

سترګې دې واغوندې جامې د پسرلي د چینو
چې له ښو نه دې ګلچک ګلچک نظر لاندې شي

راياد شې ته ، لویه هینداره منځ کې بله ډېوه
چې بارانیز ماښام نه څوکه د سپین غر لاندې شي

۱۳۸۴ وږی ۱۴
کابل

د زړونو کیسې

زمونږ د چم په اینو باندې غبار مه کړه
زومرېه !مات به دې کړي دا خلک میرات خو نه دي

د مینې رمز کې څوک راګډ نکړې ساده جانانه!
دا خو د زړو کیسې دې څه انتخابات خو نه دي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهير کابل تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلیدلی جام

خیر وکړي غرور دې د لیمو په پیخو اور اخلي
لمر چې په لوېدو شي نو د غرو له څوکو والوزي

زړه شلیدلی جام بوله چې مینه مروره شي
عقل خو باید چې د مغزو له څوکو والوزي

۱۳۸۴
افغان ادبي بهیر کابل تایمني

رحم

زړګیه ! ځان محکم کړه د ژوند په هره دښته
دي وخت کړلي لارې ببلې ببلې دي د اور

منم د ګلالیو سترګو رحم دې اشنا خو
اوبه که خوړ نعمت دی خو قاتلي دي د اور

۱۳۸۴لړم۵
کابل

د شیدو غوندي نظر

ګله ! زړه يې مات نکړې د میني بختور يې کړه
دنګ ملنګ که سپینه شونډه وغوښته نو ور يې کړه

لا دې د شیدو غوندي نظر په سترګک پوه نه دی
لا خو ګلالی ماشوم دی ځوان يې کړه راستر يې کړه.

۱۳۸۴ سلواغه ۳
کابل نوي کارته د برقی کلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا

ته مې د رنګ د توريدو پوښتنه ولې کوې؟
بس ويلې کېږي ځوک چې وازده په انګار ونيسي

ځوک چې ښايست ترخنګ مغرور شي زه يې ګرم نه ګڼم
ګل چې زلمی شي خا مخا لاسو کې خار ونيسي

۱۳۸۳غبرګولی ۱۵
کابل کلاچه

ما پرې قانع کړه

ګرو به کېږدو په دليل او په منطق غږېږو
ما پرې قانع کړه چې حساب ته دې حساب ووايم

شکر پوهېږمه د ستا په خوله ځان پرې نه بولم
کښنه پښتون ته چې هر سوال ته دې ځواب ووايم

۱۳۸۵
اريوب ځائې خېرمېنه

ډالی

زما په ليدو زما ګل رنګ په ځان کې داسې ورک شي
لکه ماهې چې ببخ ته لوېږي د اوبو له با مه

شاعر جانان مې ماښامونو پسې ډېر لګېږي
خدايزده څه ټکه پرې لوېدلې ده د شپو له بامه

۱۳۸۵
اريوب ځائې خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډۍ کميس

خود به ستا غرور ما غرني عادت ته واړوي
جام چې له منګي څخه ګوزار شي ضرور کړنګ کوي

زړه وکړه ګل ځانګې په ګېډي کميس کې پلې شه
تاته انتظار يو څوک د هيلو پر پالنګ کوي

۱۳۸۵
کابل

د نظر غېبره

ګل ورغوي کې پیاله د وړمو اینبې
خبر نه دی د لمبو له انقلا به

د نظر غېبرړ را پرانېزه جانانه!
لمبه کېږم د جذبو له انقلابه

۱۳۸۱غويي ۱۳
اريوب ځائي خېرمېنه

تخيل

جذبه جذبه فطرت مې سرو لمبو ته غېبرړ ورکړه
په داسې ليونتوب مې ليونی تخيل مړ کړ

سندرې تويدې ترې لکه پانې له چناره
يو څو شوخو بڼو زما زلمی تخيل مړ کړ

۱۳۸۱غويي ۱۹
اريوب ځائي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څونډۍ

لمر لکه د وړانګو څونډۍ پروت يې په ټټر کې دی
څه جنتي کیف په دې شډل پډل بشر کې دی

لیو نه مې زبړمازدیګر توی دانه دانه شو پرې
څه عجیبه زور یې د ماښام غوندې نظر کې دی

۱۳۸۵
اریوب ځاځي خیرمېنه

ورغوي

وختونه کوي لوبې د وختونو په ورغوو
دردونه وروي زمونږ د زړونو په ورغوو

کوم دې دیدنونه څه په تورو تورو شپو کې
را اوړي مې جانانه ! د خوبونو په ورغوو

۱۳۸۱ غبرګولی ۱۳
اریوب ځاځي خېرمېنه

راپېښ

تر سپینې ایینې چرمې ګلکرې غزیدې
ستا مخ ته د زلمې شاعر سندرې غځیدې

ناڅاپه چې راپېښ شولې جانانه څومره ښه
پرون مې ستا په نوم پسې خبرې غځیدې

۱۳۸۱ غویي ۳۰
اریوب ځاځي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګه

ساز مې سپيني څړيکې شوې پستو پستو رګونو کې
اخ د ګلو څانګه شومه لمرته غېږه غېږه شوم

بيا مې د خمار په اننګيو توبه ښکلې کړه
تاو شومه راتاو شومه ساغر ته غېږه غېږه شوم

۱۳۸۱ غبرګولی ۱
اريوب ځائی خېرمېنه

دميني اوبه

تا چې په تورو کاڼو پلې کړې د ميني اوبه
زماني وايه اوس دې هره ادا ورځم پر اوربو

سترې دعا مې د امين په اوربو داسې بار کړه
لکه جانان چې وعده بار کړې د قسم پر اوربو

۱۳۸۱ غبرګولی ۵
اريوب ځائي خېرمېنه

شپه يې بار کړه

جانانه شپه يې بار کړه د ملا د بانګ په ولو
در ځار شم له ګل څانګو نه سرپورته کړه سحر شو

تعجب ! د ليونۍ زمانې ببل غوندې انصاف دی
پرون يې په سر تار نه و نن خومره ځنور شو

۱۳۸۱ غبرګولی ۱۴
اريوب ځائي خېرمېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه

پخپله ژبه د وعدو ژبه تنهاکي نکړي
جانانه پام چي د پښتو ژبه تنهاکي نکړي

د تخیل د انځورګر ګوتو بلا دي واخلم
د ملالیو د ټپو ژبه تنهاکي نکړي

۱۳۸۲ ورږی ۲
کابل

د لمبو ډال

خوږي خبري دمین مینه ناک خیال ښوروي
که یي پستي څنهي نری نری شمال ښوروي

د خپل نظر غشي په کوم هنر وروشړمه ؟
ښکلی د ځان سره هر وخت د لمبو ډال ښوروي.

۱۳۸۱ تله ۲۸
اریوب ځائي خېرمېنه

د شعور زیرمي

د زمانو د نفسیاتي څپرو کي داسي کیسي
مونږ یي د ذهن د پردو شاته هم پټي لولو

سرې دي نشي د سالمي سیالۍ ګرمي جګړي
د شعور زېرمي ډکوو بلي سکروټي لولو

۱۳۸۵
کابل نوی ښار د غزل مابنام مشاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه

څه وکړم لمبو په مخه کړی یم
څنګه تاته تېرې کيسې وکړمه

خدای دې یوه شپه جانانه راوله
بیا به درته ډېرې کیسې وکړمه

۱۳۸۳کب۱۲
اریوب ځائې خېرمېنه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library